KASIE WESTOVÁ

Možná tentokrát

COO BOO

Možná tentokrát

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Kasie Westová

Možná tentokrát – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

COO
BOO

Možná tentokrát

KASIE WESTOVÁ

COO BOO

Přeložila Adéla Špínová

MAYBE THIS TIME
Copyright © 2019 by Kasie West
All rights reserved.
Published by arrangement with Scholastic Inc., 557 Broadway, New York, NY 10012, USA.
Cover © 2021 Shutterstock.com
Translation © Adéla Špínová, 2021

ISBN tištěné verze 978-80-7661-192-4
ISBN e-knihy 978-80-7661-211-2 (1. zveřejnění, 2021) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7661-212-9 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7661-210-5 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

Mé nádherné svatební kytici,
kterou mi vyhodil manžel.
„Ty kytky byly mrtvé!“

R. I. P.

Valentýn
večeře v pečovatelském domě

TULIPÁN

Tulipány vyrůstají z cibulek a kvetou na jaře,
ale jednou si někdo řekl: „Hele, co takhle je prodávat
na Valentýna?“ a všichni ostatní se zjevně přidali.
Pořád nejsou tak oblíbené jako růže, zato jsou levnější.
A proto si je žádá domov důchodců.

Kapitola 1

Jídelna se proměnila v růžovočervený cirkus. Jako kdyby dekorace pro tuhle příležitost vytvářela samotná Hello Kitty. Kytice, můj příspěvek k výzdobě, byly uprostřed každého stolu.

Obešla jsem jednu z nich a snažila se přijít na to, proč vypadá divně – nehledě na vázu obalenou kovově lesklým celofánem a posetou růžovými srdíčky, která bych nejradši neviděla. Silné stonky tulipánů jsem měla v oblibě a trocha zelené by výzdobě pomohla, ale nebylo to na mně. Šéfová se rozhodla pro celofán. Jako kdyby červené srdíčkové konfety rozprášené po ubrusech nebo růžovočervené balonky ve tvaru srdce přivázané k židlím nestačily. Ale jak vždycky říkala Caroline, když jsem se pokoušela něco navrhovat: *Nosíš dříví do lesa, holčičko. Tohle je pro klienty.*

Měla pravdu – klienti z tohohle budou nadšení. A mně na tom upřímně nezáleželo natolik, abych se dohadovala. Brigáda v maloměstském květinářství nikdy nebyla mou vysněnou prací. Ale peníze jsou peníze a budu je potřebovat, pokud chci jít studovat design do New Yorku. A to můj sen byl. Ten největší.

„Tohle.“ Všimla jsem si růžového tulipánu, který narušoval rovnováhu celé kytice. Vytáhla jsem ho a vyměnila s červeným vedle. „Mnohem lepší.“ Jak jsem se na květiny dívala, v hlavě mi vytanul obrázek dívek v pestrobarevných letních šatech, jak se procházejí tulipánovými záhony.

„Sophie,“ řekla Caroline, která právě do jídelny vešla s dalším svazkem balonků. „Ty kytky vypadají skvěle.“

Zamrkala jsem a dívky v šatech zmizely. „Díky.“

Pro každou příležitost bylo v první řadě květinářství. Ale v tak malém městě jako to naše Caroline plnila i roli organizátorky oslav. Lidi si k ní přicházeli pro pár kytic na stoly a odcházeli s rozpisem akce minutu po minutě. Caroline vždycky říkala, že umí prodat i včelám med.

„Byla jsi teď v autě?“ zeptala se mě.

„Ne, už jsem nějakou dobu tady.“

„Mohla by ses mrknout, jestli jsem tam nenechala dárkové tašky? Jsou ve dvou kartonových krabicích.“

„Jasně.“ Utřela jsem si ruce do zástěry a posbírala kyblíky a vybavení, které bylo potřeba odnést.

Venku jsem otevřela zadní dveře dodávky a hodila kyblíky dovnitř. Rozvázala jsem si zástěru a zmuchlala ji do koše. Dárkové tašky, o kterých mluvila Caroline, jsem nikde neviděla. Spatřila jsem ale svůj batoh a navrchu skicák – kožené šňůrky stěží udržovaly namačkané stránky zavřené. Předtím jsem ho v záchvatu inspirace vytáhla, ale Caroline mě uprostřed nákresu povolala do práce.

Zvedla jsem skicák, rozvázala šňůrky a listovala přes kresby, vzorky látek a vylisované listy až k návrhu blůzy, na kterém jsem předtím začala pracovat. Zamračila jsem se.

Kam jsem se s tou kresbou chtěla dostat? Ty linky byly uspěchané a ledabylé. Jako vždycky jsem si přála, abych svému skicáku mohla věnovat víc času. Doufala jsem, že jeho obsahem přesvědčím nějakou školu, aby mě přijala. Obzvlášť proto, že jsem s designem neměla žádnou zkušenost.

„Sophie!"

Otočila jsem se a uviděla Micah, svou nejlepší kamarádku, jak vybíhá z budovy.

Usmála jsem se, zastrčila skicák zpátky do batohu a podívala se na ni. „Ahoj! Ty už jsi tady?"

„Proboha, ty ses ostříhala!"

Zatahala jsem se za konečky tmavých vlasů. Den předtím jsem si je z dlouhých zkrátila na nezarovnaný sestřih k ramenům a pořád jsem si ještě zvykala. „Říkala jsem ti, že to plánuju."

„Já vím, jenom jsem nevěřila, že to fakt uděláš."

Nevěřila tomu? „Takže se ti to nelíbí?"

„Cože? Ne, je to super. Máš takhle obrovské oči."

„Díky."

Micah na sobě měla uniformu obsluhy – černé kalhoty a bílou košili s límečkem. Zatahala si za něj, protože ji očividně u krku škrtil.

„Hele, kdybys mě nechala ten výstřih trochu upravit, bylo by to asi tak milionkrát pohodlnější." Sevřela jsem v prstech látku u jejího pasu. „A když už bych to upravovala u krku, mohla bych to tady zabrat..."

„Jasně, jasně." Odstrčila mi ruku. „Táta by byl určitě nadšený, že mu pářeš uniformy." Její táta dělal catering. V našem maloměstě byl jediný. Micah si ukázala na husté černé

kudrny, které měla očividně předtím stažené do culíku, ale teď jí trčely na všechny strany. „Když jsme u těch uniforem, přetrhla se mi gumička."

„Vypadáš skvěle. Nech si to tak."

„Jo, vlasy v jídle jsou totiž hrozně lákavá věc."

„Nepochybuju o tom, že máš náhradní gumičku v tom svém *co-kdyby*." Tak jsem říkala jejímu plastovému organizéru s úhlednými přihrádkami, který vozila v kufru auta. *Co-kdyby* zahrnovalo především řešení potíží s vlasy, make-upem a oblečením, protože věci jako nouzové světlice nebo krční ortézy by se do něj nevešly.

„Děláš si ze mě legraci, ale tahle krabice ti už několikrát zachránila kůži," prohlásila Micah.

„Naprosto." Následovala jsem ji k autu, kde vytáhla organizér z kufru. „Zajímalo by mě, na co ty přihrádky mají být," podotkla jsem. „Asi na nářadí? Šrouby a matice?"

„Na tohle, Sophie. Na tohle." Usmála se a vytáhla gumičku na vlasy. „Potřebuješ něco?"

Prohlédla jsem si možnosti – náušnice, lak na nehty, vatové tyčinky, náplasti, lesk na rty –, každá věc ve své vlastní přihrádce. Dokonale to ukazovalo, jak má Micah svůj život nejradši: všechno na svém místě. „Nic." Kývla jsem zpátky k dodávce. „Mám přinést dárkové tašky."

„A proto sis tam kreslila?"

„Nekreslila jsem si!" Odkašlala jsem si. „Jenom jsem se dívala na něco, co jsem nakreslila předtím."

„Hmm, hm." Micah zavřela kufr a spolu jsme zamířily zpátky ke květinářské dodávce. „Jak vlastně včera dopadlo to rande s Kylem?"

Při zmínce o Kyleovi se mi stáhl žaludek. „Nic moc," přiznala jsem. „Když jsme odjížděli na večeři, na zadním sedadle se nám schoval Gunnar a po pěti minutách vyskočil a vyděsil nás." Zamračila jsem se, když jsem si na jeho žert vzpomněla. „Kyle málem naboural svého nového Mustanga. A pak celý večer nemluvil o ničem jiném."

Micah se zarazila. „První rande je vždycky divná věc. Musíš mu dát druhou šanci."

„Nevím, jestli dá druhou šanci on mně." Povzdechla jsem si. „Můj brácha mu málem zničil jeho miláčka. Aspoň to říkal... celý večer." Znovu jsem se rozhlédla po dodávce a konečně jsem si všimla kartonových krabic nacpaných za sedadlem spolujezdce.

„*Já* bych ti druhou šanci dala," prohlásila Micah. „A vůbec, Gunnar je roztomilý."

To mi něco připomnělo. Vytáhla jsem mobil a poslala bráchovi zprávu: *Máš hotové úkoly?*

Jo. Chceš vidět pavouka? Našel jsem ho pod kuchyňskou linkou.

Fuj. Ne.

„Takže tím to hasne?" zeptala se mě Micah.

„Co?" Otočila jsem se k ní. Netrpělivě mě sledovala.

„Skončila jsi s Kylem po jednom rande? To přece nejde. Udělala jsem ti test kompatibility. Sedělo vám to." Když mě Kyle minulý týden pozval na rande, Micah mě přinutila vyplnit nějaký online test, jestli se k sobě hodíme. U každé otázky jsme se rozchechtaly.

Protočila jsem oči. „No a? Teď to budeš brát jako evangelium?"

„Udělám cokoli.“ Micah si myslela, že nedávám klukům dostatečnou šanci. A měla pravdu. Ale s Kylem to bylo jinak. Byla jsem do něj zakoukaná už několik měsíců. Takže i přesto, že jsem musela přetrpět jeho detailní vysvětlování, co dokáže osmiválec o 435 koňských silách, jsem byla ochotná souhlasit, že první rande může být anomálie.

„No dobře, zkusím to ještě jednou.“

Micah se usmála. „Super. Bude tady dneska?“

„Umíš si představit, že by tu hrál se svou kapelou? Důchodci by se vzbouřili.“

„Myslela jsem, jestli tu nebude s babičkou. Bydlí teď tady, ne?“

„Myslíš? Loni na téhle akci nebyla. Ale možné to je. Rozhodně tu ale nebydlí jeho auto. O jeho autě teď vím první poslední.“

„To jsem pochopila.“ Micah si zatahala za gumičku, aby se ujistila, že jí kudrnatý drdol dobře drží. „Tak jo. Zpátky do práce, zlato.“

Dala mi letmou pusu na tvář a zamířila do budovy. Obešla jsem dodávku a otevřela boční dveře.

„Jé!“ vyhrkla Micah, otočila se a udělala pár kroků zpátky. „Musím ti pak něco říct! Něco velkého!“

„Co mi musíš...?“ Než jsem stačila otázku vyslovit, už se za ní zavřely dveře.

Něco velkého? A dobrého, nebo špatného? Proč mi to dělá? Dobře ví, že mě takové náznaky nenechají v klidu.

Kapitola 2

Přitáhla jsem si k sobě Carolininy krabice plné dárkových tašek. Neposkládaných dárkových tašek. Super. Takže mi bylo jasné, čím strávím většinu večera. Položila jsem jednu krabici na druhou a odnesla je dovnitř.

Byla jsem v půlce chodby, když jsem za sebou uslyšela něčí hlas.

„Prosím tě?“

Otočila jsem se. Stál tam kluk zhruba mého věku oblečený do dokonale padnoucích džínů, pastelové košile s límečkem a vypasovaného sportovního saka a s úsměvem v pohledné tváři. Očividně nebyl místní. Byl takový… velkoměstský.

Zdvořile jsem se na něj usmála a doufala, že to nebude na dlouho. „Začátek je až za patnáct minut,“ oznámila jsem mu. „Ale můžeš počkat ve vestibulu. Už se tam scházejí příbuzní.“

Znala jsem ve svém maloměstě každého, kdo tu chodil do školy (a většinu jejich příbuzných). Tenhle kluk tu musel být u někoho na návštěvě. Snažila jsem se mu v du-

chu přiřadit nějakého prarodiče – Betty nebo Lea nebo Carla...

„Ty nejsi místní," prohlásil, jako by mi četl myšlenky.

Posunula jsem si krabice v náruči. Nebyly těžké, ale zato objemné. „Co?"

„Nejsi z Rockside," odpověděl.

„To teda jsem. Žiju tady od narození."

„Aha. Je tam. Předtím jsem neslyšel tvůj jižanský přízvuk."

Narovnala jsem se a pocítila záchvěv hrdosti. Pracovala jsem na minimalizování svého přízvuku ze všech sil, abych trapně nevyčnívala, až odejdu na vysokou.

Ten cizí kluk udělal pár kroků dopředu a vytáhl zpoza zad ruku, ve které schovával růžový tulipán. „Něco krásného pro někoho krásného."

Svraštila jsem obočí. *Vážně?* Nevěděla jsem, co si o tak drze romantickém gestu myslet. Jestli to tedy myslel takhle. Jak to mám vědět?

Zadívala jsem se na krabice, opřela si je nemotorně o bok a sáhla po květině. Na půli cesty jsem si všimla, že má květ podepřený tenkým zeleným drátkem omotaným kolem stonku.

Zarazila jsem se. „Kde jsi ho vzal?"

Ta otázka ho trochu zaskočila a úsměv mu povadl, ale rychle se vzpamatoval. „Nezáleží na tom, odkud pochází, jen na tom, kam směřuje." Napřáhl ruku blíž ke mně.

Odložila jsem si krabice na podlahu, tulipán si vzala a prohlédla si ho. A ano, drátek byl kolem stonku obtočený přesně tak, jak jsem to sama dopoledne udělala s víc

než stovkou tulipánů. Strávila jsem s tím drátkem hodiny a hodiny života.

„Ty jsi ho sebral ze stolu v jídelně?“ zeptala jsem se nevěřícně.

Přikývl. „Ano, vysvobodil jsem ho z toho nevkusného vězení. Už teď vypadá spokojenější.“

Otevřela jsem pusu.

„V klidu. Byly jich tam stovky. Nikdo si toho nevšimne.“

„V klidu?“ Otočila jsem se na patě a napochodovala do jídelny.

„Mám pocit, že jsem se tě nějak dotkl,“ poznamenal pan Nedůvtipný a vyrazil za mnou. Nebo pan Namyšlený? Možná potřeboval dvě příjmení, protože sedělo obojí.

Zastavila jsem se ve dveřích a rozhlédla se po kyticích na stolech.

„To si myslíš, že poznáš, na kterém stole jsem našel zrovna *tuhle* kytku?“ řekl mi.

„*Našel*? Ano, řeknu ti úplně přesně, odkud jsi tuhle kytku *ukradl*, protože jsem shodou okolností strávila posledních osm hodin tím, že jsem ty kytice dávala dohromady.“

Odkašlal si. „Ehm. Říkal jsem nevkusné? Myslel jsem... hm... sváteční.“

Obrátila jsem oči v sloup.

Zahlédla jsem, jak se na mě dívá, jako by si mě měřil. Měla jsem na sobě zelenou hedvábnou blůzu a květovanou sukni po kolena. Svůj outfit na večírky. Ale i mimo pracovní akce jsem měla v oblibě pestré barvy a klasické střihy.

„Tyhle kytice jsi stejně nevymýšlela ty,“ prohlásil. „Takže nechápu, co se tě vlastně dotklo.“

Zamračila jsem se. „To přece nemůžeš vědět."

Pokrčil rameny, jako by se mnou nesouhlasil, a potom řekl: „Stejně nevěřím, že poznáš, odkud jsem tu kytku vzal."

„Poznám."

„I když je nebudeš přepočítávat?"

„Takže teď té své hře budeš za pochodu přidávat další pravidla?"

„Jo!" odpověděl hrdě. „Protože jestli nepoznáš, kde ta kytka chybí, hned na první pohled, tak to nepozná ani nikdo jiný a budeš muset můj dar přijmout."

„Dá se o něčem, co jsi ukradl, vůbec mluvit jako o daru?" zeptala jsem se a vykročila mezi stoly.

„Takže bereš?"

Leův vnuk byl fakt otravný. Nebo to možná byl Johnův vnuk. John byl známý tím, jak je s ním těžké vyjít. Ale přísahala bych, že jsem všechna Johnova vnoučata potkala loni na grilovačce ke Dni nezávislosti. „A když vyhraju *já*?" zeptala jsem se.

Zvedl koutek v polovičatém pousmání. „Když vyhraješ ty, dlužím ti tucet kytek, které normálně zaplatím."

„Tucet kytek, které uvážu já."

„Jedině jestli tam nedáš fólii."

Přimhouřila jsem na něj oči. „Tohle se jmenuje celofán. A ne, nedám ho tam."

„Mám takové tušení, že mě to vyjde draho."

Podle jeho vzezření jsem si byla celkem jistá, že si to může dovolit. „Já mám tušení, že bys měl vynahrazovat celé tucty kytek, které jsi už nakradl."

Když nic nenamítal, věděla jsem, že se nemýlím. Nebyla jsem první holka, na kterou se pokoušel udělat dojem bezmyšlenkovitě sebranou kytkou. Odlepila jsem oči od jeho arogantního postoje a vrátila se ke kontrolování kytic. Netrvalo mi dlouho najít tu nesouměrnou. Vytáhl tulipán z pravé strany a rozhodil celou kompozici. Povzdechla jsem si, došla k ní a vrátila jsem tulipán zpátky na místo.

„Moje nejoblíbenější květina je oranžová kala," poznamenala jsem cestou zpátky na chodbu.

„Viděla jsi mě, když jsem ten tulipán bral?" zeptal se, když jsem procházela kolem. „A proto jsi věděla odkud?"

„Ne, už jsem ti to říkala. Všechny ty kytice jsem aranžovala já. Bylo to jasné."

„Hm, tak to koukám."

„Nemáš na co. A varuju tě, už se nepokoušej krást moje kytky." Nechala jsem ho stát v jídelně a zírat za mnou.

Na chodbě jsem vytáhla z kapsy telefon a napsala Micah: *Varování – prohání se tu namyšlený cizinec. Kontakt na vlastní nebezpečí!*

Zpoza rohu vyjela kolona invalidních vozíků a na chvíli mi zablokovala cestu, než ošetřovatelky odvezly klienty do haly.

„Sophie," oslovil mě pan Washington ze svého vozíku. Jeho ošetřovatelka Kayla zastavila. „Myslím, že takovouhle sukni měla kdysi moje žena."

„To je kompliment, pane Washingtone, nebo to říkáte jen tak?" zeptala jsem se ho.

„Samozřejmě že kompliment, slečno Sophie. Vypadáš ohromně."

„Děkuju.“

„Víš, jak se váže motýlek?“ Zvedl v ruce jasně červenou vázanku.

„Ano.“

„A pomohla bys starému chlapovi s artritidou?“

„Jasně.“ Sehnula jsem se a uvázala mu motýlka kolem krku.

„Tady sestřička neví, jak se to váže,“ řekl, jako kdyby to měl umět úplně každý.

„Přiznávám se,“ uznala Kayla. „Jak to, že to umíš *ty*, Sophie? Žádné galavečery se tu nepořádají.“

„Dívala jsem se na nějaké návody na YouTube, když mi bylo asi deset, a cvičila si to na panenkách,“ vysvětlila jsem a dodělala uzel. „Máma z mé nové dovednosti nebyla úplně nadšená, protože jsem si vázanku udělala z rozstříhané sukně.“

„Haha. Zapomněla jsem, že se zajímáš o módu,“ řekla Kayla. „Chceš jít studovat oděvní návrhářství nebo tak něco, že jo?“

Když to řekla takhle, znělo to jako nějaký přelétavý nápad, a ne moje všechno. „Jo, chci.“

„Podala sis žádost o moje stipendium?“ zeptal se pan Washington. „Jsi teď ve třeťáku, ne?“

Upravila jsem mu motýlka a o krok poodstoupila. „Jsem. Ale podmínky vašeho stipendia se nezměnily, ne? Myslela jsem, že je to jenom pro lidi, kteří chtějí studovat v Alabamě.“ Pan Washington tenhle stát miloval víc než kdokoli, koho jsem znala, a už přes dvacet let podplácel studenty, aby plnili místní univerzity.

„To je."

„Já chci jít studovat do New Yorku."

Jeho vrásčité čelo se svraštilo ještě víc. „Ale tvoje máma mi říkala, že si to nemůžete dovolit."

„Šetřím si na to a taky mi s tím trochu pomůže táta."

Musel si všimnout mého defenzivního tónu, protože odpověděl: „To je skvělé, ale není od věci si zažádat i tak. Neškodí mít i záložní plán."

Tahle slova s oblibou používala i moje máma – *záložní plán*. Počítala s tím, že neuspěju, ještě než jsem se o to vůbec pokusila.

Přikývla jsem. „Popřemýšlím o tom." Popřemýšlím poctivě a dlouze o tom, jak tohle vůbec dělat nebudu. Za rok a půl se mi splní všechny sny.

Kapitola 3

Když jsem přinesla krabice s dárkovými taškami do jídelny, pan Namyšlený nebyl nikde v dohledu. Ještě že tak. Ale byla tam Caroline a štrachala kolem reproduktorů postavených u dvou květináčů s pokojovkami.

„Jé, super," vyhrkla a zamířila ke mně. „Bála jsem se, jestli jsem je nenechala doma." Nakoukla do vrchní krabice. „No není to nádhera?" Vytáhla celofánovou taštičku s červenými srdíčky. „Ladí s těmi kyticemi na stolech!"

„Krása," řekla jsem a snažila se, aby to znělo upřímně.

„Takže," pokynula mi Caroline, „prosím tě, dej do každé té taštičky trochu růžové trávy a hrst těchhle balených čokoládových srdíček. Bude to parádní výslužka pro hosty. Někde tam je i stuha na zavázání těch tašek." Rozhlédla se kolem, jako by něco hledala, a pak si založila ruce v bok. „Tady to dělat nemůžeš. To by nebylo profesionální. Myslíš, že by sis našla nějakou komoru?"

„Udělám to v zázemí kuchyně," odpověděla jsem. „Panu Williamsovi nikdy nevadí, když si tam zaberu kus linky."

„Hmm. Nevím, jestli to dneska půjde takhle."

„Proč by nešlo?“

Caroline se podívala na hodinky. „Aha, už je skoro čas. Strč si ty krabice do skříně a vrátíš se k tomu později. Teď prosím skoč do vestibulu a podívej se, jestli už jsou všichni hosti na místě, ano? A pak je můžeš uvést dovnitř.“

„Dobře.“ Zamířila jsem ke skříni na zásoby u kuchyně, schovala krabice pod spodní přihrádku a vyrazila do vestibulu. Ten už byl i s půlkou chodby plný štěbetajících rodin.

„Dobrý večer!“ pokusila jsem se ruch přehlušit, ale nikdo nereagoval. Přemohla mě zvědavost, ke které rodině patří ten namyšlený kluk, a rozhlédla jsem se kolem sebe. Nikde jsem ho ovšem neviděla. Zato jsem zahlédla Kylea s babičkou. Takže se někdy loni doopravdy přestěhovala sem.

Kyle měl na sobě kravatu, už teď povolenou, košili s límečkem a džíny. Blond vlasy měl rozcuchané a padaly mu do očí jako vždycky. Usmál se na mě, já mu to oplatila a ucítila, jak mě hřejí tváře. Možná nakonec můj brácha všechno nezhatil.

Konečně jedna z ošetřovatelek hlasitě pískla a zakřičela: „Ticho!“

Obrátila jsem se zpátky k davu. „Jsem ráda, že už se bavíte,“ řekla jsem. „Jestli jsme všichni, přesuneme se na místo konání. Prosím, pojďte všichni za mnou.“

Vyrazila jsem chodbou zpátky a palčivě si uvědomovala, že mě Kyle nejspíš sleduje. Ale byla jsem tu pracovně, nemohla jsem se nechat rozptylovat.

V jídelně se z reproduktorů linula jemná hudba. „Vítejte!“ zvolala rozzářená Caroline.

Držela jsem dveře, zatímco dav proudil dovnitř, a tak jsem slyšela jejich prvotní *óch* a *ách*. Caroline měla pravdu – přeslazená výzdoba slavila úspěch.

Kyle vešel jako jeden z posledních a zastavil se těsně u mě. „Nevěděl jsem, že tady budeš," řekl mi.

„Květinovou výzdobu dělá *Každá příležitost*."

„Jo, jasně. To dává smysl," uznal.

„Vás zahrát nepozvali?"

Chodili jsme s Kylem do stejné školy, ale taky jsme se potkali na několika akcích, když jsem loni začala pracovat pro *Každou příležitost* (po tom, co mě odmítla jediná dílna ve městě, kde jsem pracovat opravdu chtěla, *Šití u Minnie*).

„Myslíš, že by se sem moje kapela hodila?" Kyle se ušklíbl a kývl hlavou k reproduktorům. Jeho kapela hrála povětšinou hlučnou a nesrozumitelnou hudbu, ale nějak jim to fungovalo.

„Tvé babičce se nelíbí?"

Zasmál se a mně ten zvuk vykouzlil úsměv na tváři.

„Ještě se uvidíme, Evansová." Zamířil ke své babičce u stolu ve středu jídelny.

Právě když jsem se chystala zavřít dveře, do jídelny z kuchyně přisupěl muž s bílou kuchařskou zástěrou a kyselým obličejem. Něco zabručel, naštvaně odpochodoval na druhý konec chodby, otevřel si dveře ven a zmizel. Byl mi matně povědomý, ale nedokázala jsem si ho zařadit. Zaměstnal pan Williams pomocného kuchaře? Nepřipadalo mi, že by si to mohl dovolit. Už takhle si najímal Lance Linga (spolužáka ze školy), když potřeboval výpomoc s nějakou akcí.

Vedle mě se vynořila Micah. „Kam šel?" zeptala se.

„Ehm...“ Ukázala jsem do chodby a Micah se rozběhla za kuchařem.

Chystala jsem se zavřít dveře. Pak jsem zaváhala, ohlédla se, uviděla Caroline zabranou do hovoru s hosty a vyrazila jsem za Micah.

Když jsem vyšla ven, předstírala jsem, že jdu pro něco do dodávky a vůbec tam nikoho nešpehuju. Micah s kuchařem stáli na chodníku.

„Je to pro něj velká čest, že vás tady má,“ ujišťovala ho. „Byla by to čest pro kohokoli. Vždyť jste Jett Hart.“

Jett Hart? Zadržela jsem zalapání po dechu a zadívala se na něj pořádně. Jasně, byl to on. Jett Hart, hvězda teď už bývalé televizní show *Vaříme s Hartem*. Vypadal o hodně starší, než jak jsem si ho pamatovala v roli televizního šéfkuchaře, ale nenatáčel už aspoň deset let. Kde celých těch deset let byl? Tady v Alabamě? A co dělal na valentýnské večeři? Odkud ho znala Micah? Hlavu mi zaplavila spousta otázek a na žádnou jsem neměla odpověď.

„To je pravda. Pro kohokoli,“ prohlásil Jett samolibě.

„Prosím, pojďte zpátky,“ naléhala Micah. „On si vás vyslechne. Je prostě jenom starý a má zažité svoje postupy.“

„Starý a má zažité postupy? To nezní jako někdo, kdo bude poslouchat.“

„Opravdu,“ slibovala Micah.

Uvědomila jsem si, že stojím na silnici a zírám, a tak jsem pokračovala v chůzi k dodávce.

Když jsem procházela kolem, Micah mě chytila za loket a přitáhla si mě k sobě. „Pane Harte, tohle je Sophie Evansová. Vaše velká fanynka.“

To nebyla pravda. Byla jsem asi ve druhé třídě, když se jeho show přestala natáčet. Viděla jsem za ty roky několik repríz. Jett Hart byl panovačný, zlomyslný a arogantní, i když hodně talentovaný člověk. Ale věděla jsem, že Micah potřebuje pro svoje tvrzení podporu, a nikdy bych ji nepodrazila.

„Obrovská fanynka," vysypala jsem ze sebe. „To, co dokážete s rybami, pane, to je neuvěřitelně inspirující."

Micah mě šťouchla loktem do boku a odkašlala si. „Myslím, že u předkrmů bude pomalu cinkat minutka. Měli bychom se vrátit, než to táta připálí."

Její táta by nikdy předkrm nepřipálil. Byl taky skvělý kuchař. Jasně, nebyl slavný (a nebyl slavný ani před deseti lety), ale jeho jídla každý miloval.

Jett zafuněl a vyrazil zpátky k budově.

Chytila jsem Micah za ruku, aby se nerozběhla za ním. „Co se to tady děje? Proč by tvůj táta připaloval předkrm? Dělá to přece tolik let."

„Protože to není jeho předkrm. Je Jettův."

„Předkrmy dělal Jett? Vy jste změnili menu valentýnské večeře pro domov důchodců? Řekni mi, že nedělá něco exotického. Vždyť se právě mohli uvzdychat nad balonky se srdíčky."

„Bude to v pohodě," prohlásila Micah. Vždycky jsem na ní poznala, když se cítila mimo svoji komfortní zónu, jako by ji její pečlivě zorganizovaný život vyhodil ze sedla. A přesně to se dělo teď. „Všechno dobře dopadne."

„Určitě jo." Netušila jsem, co se vlastně děje, takže jsem si nebyla jistá, jestli je to pravda, ale ona to potřebovala

slyšet. „Souvisí tohle nějak s tou velkou věcí, kterou jsi mi chtěla říct?“ zeptala jsem se.

„Ano,“ odpověděla. „Vysvětlím ti to za chvíli. Teď si musím jít hrát na rozhodčí.“

„Dobře. Hodně štěstí.“ Věnovala jsem jí co nejširší úsměv a ona se rozběhla zpátky dovnitř.

Byla jsem úplně zmatená. Jett Hart v Rockside v Alabamě, kde se nikdy neděje nic neobyčejného. Ráda bych si myslela, že to je pozitivní věc – známka toho, že to tu začne trochu víc žít –, ale měla jsem tušení, že by to mohlo dopadnout přesně naopak.

Kapitola 4

„Musíš tady zůstávat jako květinářská pohotovost?“ zeptal se mě pan Namyšlený, když jsem se vrátila do jídelny. Stál s telefonem v ruce u mísy s punčem a prohlížel si švitořící lidi.

Doplnila jsem štos ubrousků. „Doneslo se ke mně, že se tu pohybuje zloděj květin, takže...“

Ušklíbl se.

„Nudíš se?“ zeptala jsem se ho.

„Jak bych se mohl nudit? Tohle musí být největší událost, jaká se tu za celý rok koná.“

Než jsem stačila znovu vyjádřit svoje pohoršení, přitočila se k nám Micah s tácem jídla. Předkrm zjevně nakonec připálený nebyl.

„Rychle,“ špitla Micah. „Vezmi si jeden.“

„Proč?“ zeptala jsem se a prohlížela si tác. Byly na něm čtverečky z neznámé hmoty (chleba?) s červenobílou pomazánkou a zelenými snítkami.

„Protože to nikdo nejí. Mně to chutná, ale třeba jsem mimo.“

Pan Namyšlený si kousek vzal a zhltl ho na jedno sousto.

Dál jsem si Jettův předkrm prohlížela. V hrudi mi bublal vztek na člověka, který moji kamarádku tak hrozně vystresoval.

„Věděla jsem, že tohle není dobrá příležitost zkoušet nové menu," řekla jsem jí. „Chtějí prostě mini párky v rohlíku nebo ty skvělé sýrové koule, co dělá tvůj táta. Nestojí o tyhle nóbl nesmysly od nějakého vyhořelého televizního kuchaře."

„Ehm..." pokusila se Micah něco namítat.

„Co?" přerušila jsem ji ve snaze ji uklidnit. „Tvůj táta je nejlepší. Nepotřebuje pomoc od nějakého ztroskotance. Co tu Hart vůbec dělá? Očividně nezmizel jen tak. A jestli to nebylo kvůli jeho příšerné aroganci a té show beze špetky lidské slušnosti, tak bych řekla, že to mělo něco do činění s touhletou... *věcí*, která se vydává za předkrm." Vzala jsem si jeden ten urážlivý čtvereček a přičichla k němu. Ve skutečnosti vůbec nevoněl špatně. Strčila jsem si ho do pusy. Rozplýval se mi na jazyku a probouzel všechny moje chuťové buňky.

Pan Namyšlený si odkašlal. „Ve skutečnosti zmizel, protože chtěl vést klidnější život se svou rodinou a pomáhat malým podnikatelům v gastronomii, aby líp prosperovali. Ale někdo tomu říká *ztroskotání*." Lehce kývl hlavou, vzal si od Micah tác s jídlem, dodal: „Dej to na chvilku mně," a odešel.

Stála jsem jako solný sloup a snažila se nezadávit jídlem.

„Myslela jsem, že víš, kdo to je," zasyčela Micah.

„A jak jsem to měla vědět? Pořád to nevím, ale domyslela jsem si, že má asi něco společného s Jettem?"

„Je to jeho syn," upřesnila Micah. „Andrew Hart."

Aha.

„Jsem pitomá."

„Jo, trochu jo."

Plácla jsem ji do ruky. „Ale můžeš za to všechno ty. Proč jsi mi neřekla o tomhle... tomhle *něčem*, pořád nevím, o co vlastně jde – už dřív?"

„Protože jsem se to sama dozvěděla včera večer!" vypískla Micah. „A nechtěla jsem ti to psát a rušit tě na rande."

Ohlédla jsem se po Kyleovi, jestli není někde poblíž, ale naštěstí pořád seděl u stolu s babičkou.

„Můj táta se přihlásil do programu, který Jett dělá pro malé podnikatele," pokračovala Micah. „Radí jim s provozem a oni můžou používat jeho jméno."

„Sophie!" zavolala na mě Caroline z místa, kde se uvolnilo několik balonků. „Potřebuju tě!"

Vyrazila jsem za ní, ale ohlédla jsem se zpátky na Micah. „Vylíčíš mi to potom do detailu," řekla jsem jí.

„Samozřejmě. A teď bych se měla jít podívat, jak Andrew prodává ten předkrm. Už má půlku tácu pryč."

„Andrew Hart," zamumlala jsem si pro sebe, naštvaná už jenom při pomyšlení na něj. Aspoň že ho po dnešku už nemusím vidět.

„Na rok? Jak to myslíš, *na rok*?" vyjekla jsem.

„Pšt." Micah smetala zbytky z talířů od večeře do popelnice a skládala je na podnosy, které se pak odvezou do

jejich průmyslové myčky. Já jsem stála u kuchyňské linky v koutě a konečně dávala dohromady dárkové tašky.

Ohlédla jsem se přes rameno, ale byly jsme v kuchyni samy. Pan Williams s Jettem obcházel jídelnu a ptal se na názory. Odhadovala jsem, že většinu představovaly stížnosti, že neudělal své tradiční šťouchané brambory a místo toho se jim pokoušel nacpat do chřtánů rukolu s balzamikovým přelivem.

„To jsou podmínky toho programu," vysvětlovala mi poklidně Micah. „Roční instruktáž, po které můžeme v názvu podniku používat Jettovo jméno."

„A má vůbec jeho jméno ještě nějakou váhu?" zeptala jsem se potichu.

„To by ses divila."

Sáhla jsem po růžové trávě a strčila ji do taštičky. „Ale co z toho má on?"

„Myslím, že doopravdy *chce* zlepšovat prostředí v gastronomii a pomáhat malým podnikům k úspěchu," odpověděla Micah a pokrčila rameny. „A kromě toho bude po tom roce vlastnit nějaké procento naší společnosti."

„*Cože*?"

„Pššt."

„Promiň. Jen mi to nejde do hlavy, říkala jsi přece, že už takhle máte potíže to utáhnout. Jak vám pomůže, když dáte část podniku Jettovi?"

„Slibuje, že vyrosteme nejmíň o třicet procent, a my mu pak dáme deset."

„Zkoušel to někdy s někým, kdo pracuje v takhle malinkém městě?" vyzvídala jsem, protože se mi to pořád nezdá-

lo. „Nevím, jak vám chce zvýšit obrat o třicet procent, když podnikáte tady.“ Naplnila jsem další tašku čokoládovými srdíčky.

„To je kouzlo jeho jména,“ řekla Micah a sáhla po dalším talíři. „Díky němu si získáme pověst, která nám umožní expandovat do okolí. Budeme muset trochu víc jezdit, ale taky vyděláme víc peněz. Navíc je Jett Hart slavný bělošský šéfkuchař. Jeho jméno by nám mohlo pomoct prolomit bariéry u lidí, kteří by si jinak černocha nenajali.“

„Jasně,“ špitla jsem nesměle. Věděla jsem o několika rodinách, na které tímhle narážela. Ale byla jsem si jistá, že mi nedochází úplně všechno, s čím se Micah musí potýkat, i když jsme se znaly a kamarádily od školky. „To je fakt.“

„Andrew taky tátovi pomůže založit web.“

Ohrnula jsem nos. „Andrew? Nemusí chodit do školy? Kolik mu vlastně je?“

„Je mu sedmnáct. A ne, nemusí, pracuje s Jettem. Má ve škole individuální studijní plán.“

„Jak tohle všechno víš?“

Micah sklepávala z talíře přilepený kus listového salátu, dokud nespadl do popelnice. „Včera večer, když mi táta řekl, že v tom programu letos vyhrál, jsem si přečetla celou smlouvu. A pak jsem strávila hodiny na internetu pátráním po veškerých informacích, které se dají zjistit od účastníků z minulých let.“

Samozřejmě. Micah určitě chtěla vědět i ten nejposlednější detail, aby se s tou novinou vyrovnala. A přesně kvůli tomu jí nejspíš táta nic neřekl, dokud neměl jistotu, že to skutečně proběhne.